

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/184/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1711212652
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1711212652.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, Teplická 147, Piešťany, proti žalovanému: N. K., C. XX, K., o zaplatenie 1.912,88 eura s príslušenstvom, na odvolania žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 06.10.2016, č.k. 4C/268/2011-89, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutého zamietajúceho výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 120 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 120 eur od 05.03.2016 do zaplatenia m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 120 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 120 eur od 05.03.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v zostávajúcej časti napadnutého zamietajúceho výroku p o t v r d z u j e .

Odvolanie žalovaného odmieta.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 06.10.2016, č.k. 4C/268/2011-89, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 872,28 eura spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 05.03.2016 do zaplatenia, v pravidelných mesačných splátkach po 35 eur mesačne, vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného splatenia dlhu, pod hrozbou straty výhody splátok (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou konajúcemu súdu dňa 19.09.2011 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.912,88 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne od 26.11.2009 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že dňa 10.11.2008 uzatvoril ako veriteľ so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“ alebo „úverová zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému v sume 1.327,76 eura. Tie sa žalovaný zaviazal žalobcovi vrátiť v pravidelných mesačných splátkach po 26,52 eura, s počtom splátok 84. Žalovaný však úver podľa dohodnutých podmienok nesplácal, a preto mu žalobca zaslal dňa 25.11.2009 výzvu na splatenie celého dlhu v sume 2.032,88 eura, po ktorej výzve žalovaný uhradil sumu 120 eur.

3. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie a zistil, že žalovaný ako spotrebiteľ uzatvoril so žalobcom ako dodávateľom dňa 12.11.2008 na predtlačenej formulári písomnú zmluvu o úvere, predmetom ktorej bol záväzok dodávateľa poskytnúť žalovanému bezúčelový úver v sume 1.327,76 eura

(40.000,-Sk) a záväzok žalovaného splatiť úver v mesačných anuitných splátkach po á 26,52 eura (799,-Sk), v počte splátok 84, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po poskytnutí úveru. Zmluva o úvere obsahovala údaje o celkových nákladoch spotrebiteľa v sume 900,09 eura (27.116,-Sk), ročnej úrokovej sadzbe 16,10 %, ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) - 17,5 % a priemernej RPMN - 20,40 %, pričom v nej absentoval údaj o termíne splatnosti prvej a poslednej mesačnej splátky. V zmluve neboli uvedené podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých mohla byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu RPMN, teda podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady, ani z čoho mesačná splátka pozostávala, koľko z nej tvorila splátka istiny, koľko tvoril úrok a koľko iné poplatky; zmluva neobsahovala žiadne údaje o poplatkoch. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy boli individuálne nedojednané úverové podmienky, podľa ktorých bol žalovaný povinný splácať poskytnutý úver riadne, a to v pravidelných mesačných splátkach, ktorých počet, výška a termín splatnosti boli určené v úverovej zmluve, vrátane povinnosti hradiť pravidelný mesačný poplatok za vedenie úverového účtu v sume, uvedenej v úverovej zmluve; poplatok za vedenie účtu mal byť zahrnutý do mesačných splátok úveru. V jednotlivých splátkach tak bola zahrnutá príslušná časť úverovej istiny, poplatok za vedenie úverového účtu, úroky, a prípadná úhrada za poistenie, ak z údajov úverovej zmluvy nevyplývalo inak. Súčasťou úverových podmienok bolo aj dojednanie, podľa ktorého pri vzniku akejkoľvek zo skutočností uvedených v § 3 písm. a), b) a c) hlavy 7 a vzniku povinnosti klienta uhradiť žalobcovi celý poskytnutý úver, bol tento povinný uhradiť spoločnosti súčasne s úverom aj zmluvnú pokutu vo výške ušlého úroku, t.j. čiastku, na ktorú by žalobcovi vznikol nárok z titulu úveru, ak by bol úver riadne splácaný v dohodnutých splátkach; v takom prípade už žalobca nebol oprávnený úver po zosplatení úročiť.

4. Konajúci súd ďalej zistil, že žalobca vyzval žalovaného listom zo dňa 25.11.2009 na splatenie celého úveru v sume 2.032,88 eura, vrátane zmluvnej pokuty zodpovedajúcej ušlému úroku, v lehote 15 dní odo dňa jeho spísania; predmetný list podal žalobca na poštovú prepravu dňa 27.11.2009, avšak jeho doručenie žalovanému v konaní nepreukázal. Žalovaný zaplatil žalobcovi podľa prehľadu o čerpaní a splácaní dlhu sumu 335,48 eura, pričom po zosplatení dlhu uhradil sumu 120 eur, z čoho konajúci súd vyvodil, že žalovaný zaplatil žalobcovi spolu sumu 455,48 eura.

5. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že sporové strany prijatím návrhu na uzavretie úverovej zmluvy uzavreli dňa 12.11.2008 spotrebiteľskú formulárovú zmluvu. V jej rámci vystupoval žalobca v postavení dodávateľa, kým žalovaný v postavení spotrebiteľa, a preto nemohol obsah zmluvy a jej podmienky ovplyvniť, pokiaľ chcel úver obdržať. Súd prvej inštancie považoval predmetnú úverovú zmluvu za zmluvný typ osobitne upravený v zákone č. 258/2001 Z.z., ktorý je vo sfére spotrebiteľských zmlúv *lex specialis*, a preto záväzkový vzťah strán sporu posudzoval podľa citovaného zákona a subsidiárne podľa § 53 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Konajúci súd predmetnú úverovú zmluvu posúdil ako bezúročnú a bezpoplatkov, dospejúc k záveru, že v nej absentovali náležitosti vyžadované osobitným predpisom. V tomto smere uviedol, že mesačná splátka úveru bola v zmluve uvedená len jednou sumou bez toho, aby bolo rozlíšené koľko tvorí istina, koľko úrok a koľko iné poplatky, prípadne ďalšie náklady veriteľa. V zmysle § 5 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. pritom žalobca nemohol požadovať úroky alebo poplatky neuvedené v zmluve. Zároveň, výška mesačnej splátky úveru bola vyjadrená len jednou sumou (26,52 eura), čo pri počte mesačných splátok (84), predstavovala celkovo na splátkach sumu 2.227,68 eura. Túto okolnosť konajúci súd vyhodnotil tak, že odplata za poskytnutie úveru zodpovedala hodnote 67,78 %; v úverovej zmluve bola pritom uvedená odplata vo výške 64,79 % (27.116,-Sk zo sumy 40.000,-Sk). Zistiac, že žalovaný nesplatil celý úver, ale len sumu 455,48 eura, aplikujúc ustanovenia § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 4 ods. 1, 2 a 5 zákona č. 258/2001 Z.z. zaviazal konajúci súd žalovaného na zaplatenie sumy 872,28 eura ako rozdielu medzi sumou poskytnutého úveru (1.327,46 eura) a žalovaným uhradenou sumou (455,28 eura) a vo zvyšku žalobu zamietol. Túto sumu povolil žalovanému splácať v zmysle § 232 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) v pravidelných mesačných splátkach, ktorých výšku a zročnosť určil s prihliadnutím na žalovaným preukázanú nepriaznivú sociálnu situáciu.

6. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi v zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka spolu s istinou i úrok z omeškania počnúc od 05.03.2016 do zaplatenia, keď nemal za preukázané doručenie kvalifikovanej výzvy žalovanému na splnenie dlhu s poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka; a preto mu priznal príslušenstvo odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby a vo zvyšku žalobu zamietol. V čase

omeškania bol zákonný úrok 9 % ročne, pričom žalobcom uplatňovaný úrok z omeškania 0,024% denne predstavoval ročný úrok z omeškania vo výške 8,76 %. Konajúci súd zamietol i nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, zistenej z prehľadu splácania dlhu v sume 687,65 eura a jej príslušenstva, nakoľko si ju žalobca uplatnil z neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, o ktorej neprijateľnosti právoplatne rozhodli viaceré súdy v Slovenskej republike, napríklad i Okresný súd Trnava, vo veci sp. zn. 14C/86/2014.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 C.s.p., keď mal za to, že každá z procesných strán mala úspech len čiastočný, a preto žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, podľa obsahu do výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo ho zmeniť, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Žalobca sa nestotožnil s názorom konajúceho súdu a mal za to, že úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 258/2001 Z.z., keď je v nej uvedená výška mesačnej splátky (26,52 eura), počet splátok (84), lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a údaje o termínoch splatnosti splátok v znení: „...klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach, a to počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. Prvá splátka je splatná práve po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru.“. V tomto smere žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v ktorom tento uviedol, že nie je nevyhnuté, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok. Postačí potom, keď zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Ak teda úverová zmluva neobsahovala termín splatnosti každej splátky uvedením konkrétneho dátumu, na základe údajov zmluvy bolo objektívne možné, aby žalovaný ako spotrebiteľ bol schopný určiť termín splatnosti každej splátky. Zároveň, pokiaľ úverová zmluva podľa mienky konajúceho súdu neobsahovala náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. m) zákona č. 258/2001 Z.z. tento nedostatok nemal za následok sankcionovanie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového.

9. Za nedôvodný považoval žalobca i ten názor súdu prvej inštancie týkajúci sa výšky odplaty za poskytnutie úveru. V čase uzavretia úverovej zmluvy bola výška tejto odplaty upravená nariadením vlády č. 238/2008 Z.z., pričom nemohla prevýšiť sumu zodpovedajúcu dvojnásobku priemernej hodnoty RPMN pre príslušný typ spotrebiteľského úveru ku dňu podpisu zmluvy. V danej veci bola stanovená priemerná hodnota RPMN v rozsahu 23,98 %, jej dvojnásobok zodpovedal hodnote 47,96 %, pričom v zmluve je RPMN uvedená hodnotou 17,5 %, a preto mal za to, že výška RPMN sa pohybuje v zákonom rozpätí.

10. Žalobca namietal i súdom prvej inštancie nesprávne uvádzanú výšku úhrad vykonanú žalovaným, keď podľa prehľadu uhradených splátok žalovaný do dátumu zosplatnenia úveru uhradil len sumu 215,48 eura a po zosplatnení sumu 120 eur, spolu 335,48 eura, a nie 445,48 eura.

11. Za nesprávny žalobca vyhodnotil i ten názor konajúceho súdu, na základe ktorého mu nepriznal úroky z omeškania v zmysle žalobného návrhu. Súdu prvej inštancie pritom preukázal, že žalovanému zaslal výzvu na úhradu dlhu spolu s poštovým podacím hárkom; pokiaľ by výzva adresovaná žalovanému nebola doručená, vrátila by sa poštou s poznámkou nedoručená.

12. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

13. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.06.2019 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

14. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení v čase uzavretia úverovej zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

15. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to

na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

16. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení v čase uzavretia úverovej zmluvy, spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

17. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

18. Podľa § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády.

19. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

20. Podľa § 4 ods. 2 písm. g), i), j) zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

21. Podľa § 4 ods. 3 veta druhá zákona č. 258/2001 Z.z. ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2, písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

22. Vo veci samej nebolo sporné a konajúci súd správne ustálil, že úverová zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným mala charakter spotrebiteľskej zmluvy a nakoľko jej predmetom bolo poskytnutie úveru, išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z.), na ktorú bolo treba aplikovať nielen ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z., ale primerane i ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv. V tomto smere súd prvej inštancie správne zameral svoje skúmanie na zistenie, či predmetná úverová zmluva obsahovala zákonom požadované náležitosti (§ 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z.) a zistiť, že v nej tieto absentujú posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 veta druhá zákona č. 258/2001 Z.z.), ktorý záver pokladal žalobca za nesprávny.

23. Možno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že v zmluve je uvedená výška mesačnej anuitnej splátky (á 26,52 eura), ako aj počet splátok (84), pričom pokiaľ ide o termín splatnosti splátok, i keď tento nebol v príslušnej položke výslovne špecifikovaný, bolo by ho možné určiť podľa formulácie uvedenej menším písmom. Podľa nej bol úver splatný v mesačných splátkach počnúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, pričom konkrétne prvá splátka úveru bola splatná práve po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Je pravdou a vyplýva to i z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, č. C-42/15, vo veci Home Credit Slovakia proti J. D., že povinnou náležitosťou zmluvy o úvere nebol podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej z mesačných splátok, keď v tomto smere Súdny dvor EÚ judikoval, že postačia, aby podmienky zmluvy umožnili spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy mesačných splátok. Avšak práve údaje úverovej zmluvy podľa mienky odvolacieho súdu neumožňovali bez ťažkostí a s istotou určiť dátum splatnosti jednotlivých splátok (náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z.). Tie sa odvíjali od splatnosti v poradí prvej mesačnej splátky, ktorá mala byť, podľa ťažšie čitateľnej formulácie, uvedenej menším písmom pod tabuľkou obsahujúcou základné údaje úverovej zmluvy, splatná mesiac od dátumu poskytnutia úveru; informácia o tom, kedy sa úver považoval za poskytnutý sa však v samotnej úverovej zmluve nenachádzala. Tento údaj bol totiž určený v úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. (konkrétne v hlave 4, § 1), ktoré mali byť podľa takmer nečitateľného odkazu, napísaného malým písmom, na prednej strane úverovej zmluvy, neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy. V tomto smere odvolací súd udáva, že taká zásadná a dôležitá informácia, ako je odkaz na úverové zmluvné podmienky obsahujúce významné skutočnosti týkajúce sa povinností spotrebiteľa, mala byť uvedená minimálne rovnakým, ak nie zvýrazneným písmom, aby žalovaného ako spotrebiteľa upozorňovala na preštudovanie zmluvy v celom rozsahu (túto okolnosť vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo

320/2013, za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka - pozn. odvolacieho súdu). Podľa ustanovenia hlavy 4, § 1 úverových zmluvných podmienok sa považoval úver za poskytnutý klientovi tretím dňom po dni odoslania poskytnutej čiastky z účtu spoločnosti na bankový účet určený klientom v úverovej zmluve. Žalovaný ako spotrebiteľ z takto formulovaného znenia nemá bez ďalšieho vedomosť, kedy žalobca ako dodávateľ pristúpil k odoslaniu poskytnutého úveru na jeho bankový účet, a teda nemá bez ďalšieho (a bez ťažkostí) schopnosť identifikovať dátum poskytnutia úveru, ktorý je rozhodný i pre určenie dátumu splatnosti jednotlivých mesačných splátok a napokon i pre konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ako povinnej náležitosti úverovej zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. Predmetné zákonné ustanovenie výslovne neustanovuje formu, ako má byť stanovený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, avšak tento by mal byť rozhodne určený jasne a zrozumiteľne. Určenie konečnej splatnosti úveru z podmienok úverovej zmluvy, ktoré vyžadovalo zistenie dátumu poskytnutia úveru (odvíjajúceho sa od odoslania čiastky úveru na bankový účet žalovaného), prvej mesačnej splátky úveru a následný prepočet podľa počtu mesačných splátok, podľa mienky odvolacieho súdu tieto atribúty nespĺňalo, pričom súčasne nezaručovalo, že spotrebiteľom identifikovaný dátum konečnej splatnosti úveru, ku ktorému dospeje vlastným výpočtom, bude správny. Uvedené skutočnosti potom majú za následok, že poskytnutý úver treba v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. považovať za bezúročný a bez poplatkov; v tejto časti teda nemožno priznať žalobcovej argumentácii úspech.

24. Na správnosť vyššie uvedeného záveru súdu prvej inštancie (o vyhodnotení úveru ako bezúročného a bez poplatkov) nemala pritom vplyv tá námietka žalobcu, i keď dôvodná, že absencia náležitosti úverovej zmluvy uvedená v § 4 ods. 2 písm. m) zákona č. 258/2001 Z.z., na ktorú výslovne poukazoval v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie, nemá za následok fikciu podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. Vychádzajúc z predmetného ustanovenia na kvalifikáciu úveru ako bezúročného a bezpoplatkového postačuje, aby v úverovej zmluve chýbala i čo len jedna z povinných náležitostí definovaných v predmetnom ustanovení; táto podmienka bola v skúmanej veci splnená.

25. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho určenia odplaty za poskytnutie úveru, ktorú súd prvej inštancie stanovil hodnotou 67,78 %, argumentujúc tým, že v úverovej zmluve bola odplata uvedená hodnotou 64,79 %, možno jej priznať úspech. V prvom rade odvolací súd udáva, že mu nie je celkom zrejмый spôsob, akým konajúci súd dospel k vyčísleným hodnotám, považujúc ich za „odplatu“ úveru; matematické vyjadrenie podielu celkových nákladov úveru a celkovej výšky úveru totiž nemožno bez ďalšieho stotožniť s údajom o RPMN, ktorý zákonodarca zvolil pre vyjadrenie odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Hodnota RPMN je pre spotrebiteľa indikátorom výhodnosti úveru. Jej výpočet je pritom stanovený v prílohe č. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. a vychádza zo vzorca zohľadňujúceho hodnotu celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom (ako sú úroky, poplatky spojené s úverom) a výšku poskytnutého úveru (§ 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z.). Pokiaľ išlo o RPMN (v chápaní ako odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru) jeho výška nesmela v zmysle § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. prevýšiť výšku stanovenú nariadením vlády, v danom prípade ustanovením § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z.z., t.j. dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o úvere, zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. a súčasne nesmela prevýšiť sumu zodpovedajúcu štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt RPMN a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov. Priemerná hodnota RPMN pre spotrebiteľské úvery vo výške do 1.659,69 eura (50.000,-Sk) na obdobie 1 až 5 rokov (ako najviac zodpovedajúcich poskytnutému úveru - pozn. odvolacieho súdu) pritom v 3. štvrtroku 2008 predstavovala 23,98 %, jej dvojnásobok potom zodpovedal hodnote 47,96 %. Vzhľadom na to, že v úverovej zmluve bola stanovená RPMN hodnotou 17,5 %, možno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že výška odplaty za úver sa pohybovala v zákonomnom rozmedzí.

26. Vzhľadom na posúdenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového, konajúci súd pri následnom posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcu správne vychádzal z toho, že žalobcovi prináleží len rozdiel medzi sumou poskytnutou žalovanému titulom úveru (1.327,76 eura) a tou, ktorá bola žalovaným na úver uhradená. V tomto smere konajúci súd správne zistil, že podľa prehľadu o čerpaní a splácaní úveru (č.l. 8-9) žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 335,48 eura, pričom rovnako správne konštatoval, že žalovaný po zosplatnení dlhu (25.11.2009) uhradil sumu 120 eur. Následne však súd prvej inštancie nesprávne pripočítal sumu 120 eur k celkovo vykonaným úhradám na úver zo strany žalovaného, dospejúc k sume 455,48 eura; predmetná suma 120 eur bola pritom už obsiahnutá v sume, ktorú žalovaný celkovo zaplatil

žalobcovi, t.j. v sume 355,48 eura. Žalobca preto súdu prvej inštancie dôvodne vytýkal pochybenie pri matematickom výpočte celkovej sumy uhradenej žalovaným titulom úveru.

27. S prihliadnutím na všetky žalovaným vykonané úhrady splátok úveru žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy celkom 992,28 eura (poskytnutý úver v sume 1.327,76 eura mínus uhradené splátky v sume 335,48 eura), a nielen sumy 872,28 eura ako konštatoval súd prvej inštancie vo výroku I. rozsudku. Na uvedenom základe odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutého zamietajúceho výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 120 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 120 eur od 05.03.2016 do zaplatenia podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 120 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 120 eur od 05.03.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v zostávajúcej časti napadnutého zamietajúceho výroku podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že i keď žalobca podal odvolanie voči celému zamietajúcejmu výroku, neuviedol žiadne dôvody spochybňujúce správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, v ktorej jeho nárok na zmluvnú pokutu z titulu neprijateľnej zmluvnej podmienky spolu s príslušenstvom zamietol; odvolací súd, viazaný odvolacími dôvodmi, čo do ich vymedzenia a rozsahu, nemal potom podklad na preskúmanie správnosti týchto záverov súdu prvej inštancie, a preto v tejto časti napadnutý zamietajúci výrok potvrdil.

28. Odvolací súd aplikujúc ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi spolu s istinou (120 eur) aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 05.03.2016 do zaplatenia a vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok potvrdil. Stotožnil sa a vychádzal zo skutkových zistení súdu prvej inštancie, podľa ktorých žalobca nepreukázal doručenie kvalifikovanej výzvy na zaplatenie dlžnej čiastky žalovanému. K tomuto účelu pritom nepostačovalo len predloženie poštového podacieho hárka, ako sa mylne domnieval žalobca, ale preukázateľné prevzatie, príp. vrátenie nedoručenej zásielky obsahujúcej výzvu žalobcu na zaplatenie dlhu žalovaným. Zo žalobcom založeného podacieho hárka, opatreného poštovou podacou pečiatkou, totiž nie je možné ustáliť dátum, kedy bola predmetná zásielka žalobcu doručená žalovanému, ktorý dátum bol potom rozhodný i pre ustálenie momentu omeškania žalovaného s plnením. Vzhľadom na to, že úroky z omeškania možno priznať žalobcovi iba od toho času, kedy sa dlžník preukázateľne dostal do omeškania a žalobca nepreukázal, že žalovaný bol v omeškani s peňažným plnením už odo dňa 11.12.2009, postupoval súd prvej inštancie správne, keď za kvalifikované požiadanie o zaplatenie dlžnej čiastky považoval deň doručenia žaloby žalovanému (04.03.2016); žalovaný sa potom dostal do omeškania deň nasledujúci po prevzatí žaloby (k tomu R 27/1977). Odvolací súd pritom neviazal rozhodnutie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 120 eur spolu s príslušenstvom v splátkach, nakoľko v čase rozhodovania nemal za preukázané splnenie podmienok podľa § 232 ods. 4 C.s.p.

29. Žalovaný sa písomným podaním nazvaným odvolanie obrátil na súd prvej inštancie a žiadal, aby konajúci súd zmenil výšku splátok, nakoľko ich nevládze splácať zo zdravotných dôvodov, pričom poukázal i na to, že je invalidným dôchodcom.

30. Podľa § 121 ods. 1, 2 C.s.p., lehota podľa tohto zákona môže byť určená podľa hodín, dní, týždňov, mesiacov a rokov. Do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

31. Podľa § 121 ods. 4 C.s.p., ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

32. Podľa § 121 ods. 5 C.s.p., lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

33. Podľa § 362 ods. 1 veta prvá C.s.p. odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

34. Podľa § 362 ods. 2 C.s.p., odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

35. Podľa § 386 písm. a) C.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

36. V posudzovanej veci doručil súd prvej inštancie napadnutý rozsudok, ktorým žalovaného zaviazal na plnenie v splátkach, žalovanému dňa 21.12.2016. Posledným dňom, kedy mohol žalovaný využiť svoje právo podať proti nemu odvolanie, bol 05.01.2017. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaný podal odvolanie proti výroku rozsudku o uložení povinnosti splácať priznanú istinu v splátkach, majúceho povahu uznesenia, dňa 02.06.2017. Je potom nepochybné, že odvolanie podal po uplynutí zákonom stanovenej 15 - dňovej lehoty na jeho podanie. So zreteľom na túto skutočnosť neostalo odvolaciemu súdu iné ako odvolanie žalovaného podľa § 386 písm. a) C.s.p. ako oneskorene podané odmietnuť.

37. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov celého (t.j. prvoinštančného a odvolacieho) konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods.1, 2 C.s.p., keď dospel k záveru, že žalobca mal vo veci úspech v rozsahu 51,90 % (pôvodne si uplatňoval zaplatenie sumy 1.912,88 eura, úspech mal v časti zaplatenia sumy 992,28 eura), žalovaný v rozsahu 48,10 % (žalobca zaviniel zastavenie konania v časti zaplatenia sumy 20,68 eura, keď v tejto časti zobral žalobu späť a žalovaný bol úspešný v časti zaplatenia sumy 899,92 eura, v ktorej konajúci súd žalobu zamietol); vzhľadom na pomerne rovnaký úspech každej zo sporových strán, odvolací súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).